

Izlet po Gorenjski in slovenski Koroški v Avstriji

Ni še odbila šesta ura zjutraj, že se je zbralo 44 upokojencev podružnice društva upokojencev Ljubljana Center, nekaj članov doma upokojencev Tabor in krajevne skupnosti Tabor pred spomenikom ilegalca v Kidričevi ulici v Ljubljani, da se odpeljejo na izlet. Vreme nam je bilo zelo naklonjeno, bilo je jasno, na obzorju so že dajali sončni žarki prvo toploto.

Točno ob šestih zjutraj nas je odpeljal šofer Miro Majcen s Sapovim avtobusom. Tja in nazaj je vozil zelo previdno s primerno hitrostjo, brez naj-

manjše nezgode; za uspešno vožnjo so ga upokojenci nagradili z aplavzom.

Upokojenci, ki smo se udeležili tega drugega pomladanskega izleta po slovenski Koroški, se zahvaljujemo vodji izleta Francu Zebalu, ki je tako spretno vodil oba letošnja izleta, obenem gre zahvala za množično pomoč pri vodstvu vseh dosedanjih letošnjih izletov še Anici Jesse, podpredsednici podružnice društva upokojencev Center. Med vožnjo nam zelo natančno razlaga potovanja. Zahvala gre tudi organizatorju izleta — podružnici društva upokojencev Center za vso organizacijo vseh izletov v letošnjem letu.

Odpeljali smo se na zeleno Gorenjsko mimo Kranja in Trziča. Videli smo spomenik v Podlublju pri Trziču, kjer je bila med drugo svetovno vojno podružnica koncentracijskega taborišča Mauthausen. Na meji na Ljubelju se nismo dolgo zadrževali. Zadovoljni smo nadaljevali vožnjo proti Celovcu. Ko smo se še vozili po Gorenjski, smo občudovali, kako množično zidajo delovni ljudje stanovanjske hiše; nasprotno vlada po Koroški mrtvilo. Ob cesti nismo opazovali samo narave, temveč kako se razvija gospodarstvo na avstrijskem Koroškem, posebno med Slovenci.

Vsi napisi ob cestah in kapioti so le v nemščini, enako so napisi na hotelih in gostilnah le v nemščini, le v bližini meje sem opazil slovenski napis na nekem gostišču. V nekdanjih slovenskih krajih je tradicionalni življenjski postal manjšina.

Nadaljevali smo vožnjo ob Vrbskem, Osojskem in Madalenskem jezeru. Dravo smo prešli dvakrat tja in nazaj. V Celovcu smo prišli že dopoldan. Tu smo srečali več Avstrijcev-Slovencev, ki so se predstavili za Slovence. Govorili so vsi koroško. V Celovcu smo se pokrepčali in nakupili, kar smo nujno potrebovali. Vse, kar smo si nakupili, smo plačali mnogo dražje kot v naši domovini. V Celovcu sem videl slovenski napis ob vhodu v uradništvo Slovencega vestnika, ki izdaja tednik v slovenščini. Obiskal sem nato uradništvo in upravo Slovencega vestnika in izročil pozdrave iz doma upokojencev Tabor, češ da Slovenci in ostali Jugoslovani ne bomo nikdar pozabili koroških Slovencev, tudi upokojenci ne.

Ko smo zapustili Celovec, se je v avtobusu oglasila vesela slovenska pesem. Nadaljevali smo vožnjo proti Gosposvetskemu polju, kjer smo si ogle-

dali vojvodski prestol. Tam so v starih časih ustoličevali slovenske vojvode. Občudovali smo kamniti prestol, ki je zavarovan z močno železno ograjo. Okoli 14.00 ure smo dobro razpoloženi prispeli v zelo znan kraj na Koroškem Gospa Sveta, ki ima kakih 2500 prebivalcev. Slovci zaradi zgodovinske cerkve iz 15. stoletja, zidane v gotickem slogu z dvema velikima zvonikoma. V zidu cerkve je viden več rimskih nagrobnih plošč. Cerkev ima v notranjosti več starih fresk.

Zopet smo sedli v avtobus in kmalu prišli h Klopinskemu jezeru. Tu smo imeli kratek postanek; ogledali smo si obalo in se pokrepčali v obrežni restavraciji.

Prišel je čas, da zapustimo nikdar pozabljeno Koroško, kjer živijo naši bratje in sestre po krvi. Avtobus nas je peljal proti Železni kapli proti avstrijsko-jugoslovanski meji.

S pesmijo na ustih smo nadaljevali vožnjo proti Jezeru, kjer smo ob cesti opazili stare okupatorske bunkerje, okoli katerih so se pasle koze.

Okoli osmih zvečer nas je avtobus pripeljal v Kranj. Vodja izleta Franc Zebal nas je vodil v Tomšičevo ulico, kjer imajo kranjski upokojenci svoj dom za zunanje upokojence. Dom je zelo lepo urejen. Ima prostorno dvorano za različne prireditve, lepo urejeno jedilnico, vrt z razgledom na Savo. V Kranju smo zaključili drugi letošnji izlet. Podružnico društva upokojencev Center v Ljubljani prosimo, da nam letos omogoči še več podobnih izletov.

Z. A.

Občanom Poljan!

Družbenopolitične organizacije in krajevna skupnost Poljan in Sodražice prireajo v nedeljo, 1. julija 1973, tovariško srečanje Poljanec in Sodražanov v Sodražici. Tradicionalno tovariško srečanje Poljanec bo letos tako razširjeno tudi na srečanje z občani pobratene krajevne skupnosti Sodražice.

Ob tej priliki bo delegacija Poljan položila venec k spomeniku padlih borcev in žrtev NOB v Sodražici. Srečanja se bodo udeležili tudi poljanski taborniki odreda »Toneta Tomšiča« in člani astronavskega raketskega kluba »Vladimir M. Komarov«, ki bodo udeležencem prikazali del svoje dejavnosti, v programu vsega srečanja pa je tudi nastop lovškega pevskega zbora iz Sodražice, ples, bogat srečelov in še marsikaj zabavnega.

»Partizanski golaž« bo za vse prijavljene udeležence zastoj. K avtobusnemu prevozu naj bi vsak (razen otrok) prispeval 10 dinarjev. Avtobusi bodo vozili izpred Zarnikove 3. Prvi bo odpeljal okoli 8 ure, nadaljnji pa kasneje, o čemer bi prijavljene udeležence še pravočasno podrobno seznanili. Povratek iz Sodražice bi bil v popoldanskih in večernih urah.

Vabimo vse občane Poljan, da se srečanja udeležijo. Vse, ki se boste srečanja udeležili, tudi tiste, ki boste potovali s svojimi avtomobili, prosimo, da se do 20. junija 1973 pisмено prijavite krajevni skupnosti Poljane Zarnikova 5, ali v popoldanskih oziroma večernih urah v družbenem centru, Zarnikova 3.

Krajevna skupnost in družbenopolitične organizacije Poljan

Nov dom upokojencev na Poljanah v Ljubljani

Četudi so se na Taboru že vselili novi upokojenci v prizidek, je še vedno precej prošelj za sprejem v dom. Da se zmanjša naval, so se pri upravi doma upokojencev odločili, da zgradijo šestnadstropni dom.

Novi dom na Poljanah bo sprejel blizu 80 oskrbovancev, dograjen pa naj bi bil do leta 1974. Denar za gradnjo so prispevali skupnost pokojninskega in invalidskega zavarovanja SRS in skupščina občine Center. Takoj ko bo vseljen novi dom, bodo začeli z rekonstrukcijo stare stavbe, ki ne ustreza niti minimalnemu standardu upokojencev. Stavba je stara več kot 100 let. Načrti za adaptacijo so že gotovi. Dom gradijo na dvorišču zavoda in bo imel lep razgled na ljubljanski grad. Novi dom na Poljanah bo imel v pritličju jedilnice in klubske prostore, tudi za upokojence, ki ne bodo stanovali v njem. Tu bo največ enoposteljnih sob, v vsakem nadstropju bo še apartma za dve osebi.

Izračunali so že, da bo cena gradnje izredno nizka. Kvadratni meter prostora v novem domu na eno posteljo bo stal nekaj nad 70 000 dinarjev. Pri končni gradnji se zna cena še spremeniti. Do srede leta 1973 je delo na domu zelo dobro napredovalo. Gradnja bo pomenila za zaradi tega, ker zemljišča ni bilo treba kupiti. Nova stavba bo domu upokojencev na Poljanah omogočila še novo prednost — uredili bodo prostore za dnevno bivanje oskrbovancev; tudi ob nedeljah bodo upokojenci lahko prihajali v dom med svoje upokojence in prijatelje.

Novi dom na Poljanah gradi podjetje Megrad. Projektant je ing. arh. France Ivanšek. Izvršni odbor občinske konference SZDL Ljubljana-Center je ugotovil, da se je zataknilo pri denarju pri gradnji doma upokojencev na Poljanah. Zaradi nepredvidenih terenskih težav pri gradnji so se stroški gradnje povečali za več odstotkov.

Poskusili bodo dobiti dodatna sredstva. V Ljubljani bi nujno potrebovali takoj več sto postelj.

Novi dom na Poljanah je-le »kaplja v morje«, saj so tu le najbolj nujni primeri; ne morejo pa zadostiti vsem potrebam in zahtevam vseh naših upokojencev, ki žele najti na stara leta miren kotiček in v zadovoljstvu preživeti zadnja leta svojega življenja.

A. Z.

Zrelo za rušenje

V Ljubljani je še vedno mogoče videti po raznih delih mesta dotrajane stavbe, ki bi jih bilo treba takoj porušiti ter postaviti nove moderne stavbe, bloke ali podobna poslopja.

Na vogalu Masarykove ceste in Metelkove ulice so tri stavbe v razpadajočem stanju, ki močno kvarijo videz okolice. Tu je imelo trgovsko podjetje »BOCA« svoje prostore in skladišča, toda to dejavnost je opustilo.

Pogled na vsa ta razpadajoča poslopja je obupen. Tudi okoli poslopij je velik nered. Polno raznih odpadkov, razbitih steklenic leži na kupu. Celo kupa neuporabne zemlje in razbite opeke je videti z Masarykove ceste. Videti je staro avtomobilsko karoserijo. Tu je suha trava. Pred stavbami je velik prazen prostor, poln kotanj. Tu parkirajo šoferji avtobuse in tovrstne avtomobile, četudi ni parkirni prostor.

Te razpadajoče stavbe zavzemajo prostor, ki bi ga lahko boljše izrabili za zidavo stanovanj.

V eni izmed teh starih poslopij stanuje 56-letni upokojeni aktivist Drago Sconetti, ki je delal za OF v letih 1941—1945. Z njim živi 31-letna žena Marija in osemletna hčerka Sejka. Njegovo stanovanje obsega mala kuhinja in soba brez drugih delov stanovanj. Ima več znanstvenih in leposlovnih knjig. Vsa posteljnina in deli pohištva leže v neredu. Ima zelo slabo urejeno družinsko stanovanje. Je samostojni lastnik stanovanja, vendar se je pripravljen sporazumno izseliti, le da mu plačajo primerno odškodnino za njegovo premoženje.

Zelo ga vznemirjajo šoferji, ki nepravilno parkirajo svoje avtobuse in tovornjake na njegovem zemljišču. Večkrat so mu že grozili in se prepirali z njim, saj tuji vozniki motornih vozil nimajo pravice samovoljno puščati svojih vozil na tujem zemljišču.

Posebno velike nevšečnosti ima ta družina v nočnem času s temi tujimi šoferji, saj so v tem času zelo nasilni in se ne zmenijo za opomine, naj ne parkirajo na tem prostoru. Ko pa zapuste to dvorišče, za seboj pustijo polno nesnage in raznih odpadkov.

Bivši medvojni aktivist 56-letni upokojenec Drago Sconetti in družina upajo in pričakujejo, da med pristojnimi in njegovo družino čimprej pride do zelo zaželenega sporazuma. Le tako bodo v najkrajšem času res lahko porušili in odstranili že dotrajana stara tri poslopja na vogalu Masarykove in Metelkove ceste. Na tem prostoru bodo lahko zgradili več modernih, če ne stolpnic, pa vsaj blokov.

ANTON ZRNEC

Obvestilo društva upokojencev podružnice Tabor

Od mestnega sindikalnega sveta Ljubljane smo dobili 40 bonov regresa za rekreacijo. Prosimo člane, ki so se pravočasno (do 30. 4. 1973.) javili za koriščenje regresa, naj se bone čimprej dvignejo v uradnih urah v torek in petek od 9. do 12. ure in četrtek od 14. do 16. ure v prostorih DU podružnice Tabor.

Upokojencem sporočamo, da je v Ur. I. SRS št. 12 30. 3. 1973. objavljeno, da znaša posmrtnina ob smrti zavarovanca družinskim članom v določenih okoliščinah 1.900 dinarjev.

Društvo upokojencev podružnica Center priredi izlet 23. avgusta in 19. septembra 1973.

Društvo upokojencev Vič priredi izlete dne 15. julija, 11. avgusta, 10. septembra in oktobra, novembra in decembra 1973.

Podrobne informacije dobite v pisarni DU podružnice Tabor.

Prosimo člane DU podružnice Tabor, da čimprej poravnajo članarino za leto 1973, ker nam s tem olajšajo delo.

Sporočamo, da bo pisarna DU podružnice Tabor avgusta 1973 zaradi dopustov zaprta.

Rečani na obisku v domu upokojencev na Taboru v Ljubljani

V soboto dopoldne 9. junija smo bili v domu upokojencev na Taboru izredno počaščeni, saj so nas obiskali bratje in sestre z Reke. Naše Rečane je sprejela v imenu direktorice doma upokojencev Tabor socialna delavka Lucija Blejčeva. Gostom je razkazala dom; najbolj so se zanimali za nedavno končani prizidek B zgradbe. Obšli so tudi več eno- in dvoposteljnih sob. Z ogle dom so bili nadvse zadovoljni. Med Rečani, ki so obiskali naš dom upokojencev, je bilo 20 članov RK in pet članov društva

upokojencev iz Reke.

V Ljubljano je prišlo okoli tisoč Rečanov, in to je bil sedmi obisk tega tradicionalnega srečanja. Takoj po pozdravu so se razdelili na manjše skupine in odšli, da si ogledajo našo belo Ljubljano. Nekaj skupin si je ogledalo naš dom. Vemo, da so naši Rečani, ki so si ogledali naš lep dom, odnesli s seboj najlepše vtise in nepozabljene spomine na našo belo Ljubljano in na naš dom na Taboru.

Anton ZRNEC,
Tabor 10, Ljubljana